

СРЕЩА ЗА ИГРА

PLAYDATE

Copyright © Alex Dahl 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

© Надя Баева, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4741-0

АЛЕКС ДАЛ

СРЕЩА ЗА ИГРА

Превод от английски
Надя Баева

 ciela

На Лора с безкрайно много обич

*„Акт на справедливост затваря страницата на
лошото дело; акт на отмъщение отваря
нова страница на злини.“*

МЕРИЛИН ВОС САВАНТ

Пролог

Държа те близо до себе си и все едно отново сме едно цяло. Сякаш на света не съществува сила, която да те отнеме от мен. Тънката ти дълга коса гъделичка лицето ми и аз вдъхвам аромата; на пръст и цветя. Пръстите ти са преплетени на тила ми и кожата ти, допряна до моята, е така топла. Заравям лице в горещата и влажна ямка на ключицата ти. Не знам къде сме. Всичко, което виждам, си ти. И знам, че трябва да те задържа, да те притискам по-здраво, отколкото някога преди.

Но въпреки всичко помежду ни се появява пролука и ме лъхва леденостуден въздух. Мъничките ти пръстчета са отделени от шията ми и ти вече не си до мен. Отварям широко очи, но не виждам нищо освен плътен и злокобен мрак. Устата ми също е широко отворена – за вик, но звук не излиза. Сега ръцете ми са празни, но усещам топлината ти по кожата си.

И теб, обич моя, вече те няма.

Будя се. Все още е непрогледна тъмнина. Теб все така те няма. Аз креця.

Октомври 2017 г.

1

Елиса

Сандефьорд, 19 октомври 2017 г.

Бях си взела почивен ден, за да побера в рамките на следобеда задачи, за които все не ми остава време – кичури и подстригване, маникюр, неособено ентузиазизиран час във фитнеса, и сега съм на косъм да закъснея. Първо попаднах в тежък трафик при отбивката за магистрала Е18, а после Лидър реши да ми спретне сцена, като го вземах от детската градина. Тръшна се на пода като парче месо, гърчеше се в ръцете ми и въртеше очи, докато натиквах отпуснатите му крайници в зимния му гащеризон.

– Престани – просъсках му и пъгнах обутото му в чорап краче в ботуша от овча кожа. После хванах кутията му за обяд, огромна рисунка върху картон от часа по изкуства и дневника му от забавачката в едната ръка, а с другата почти извлякох сина си през вратата. – Хайде!

В колата Лидър хленчи, задето не съм му донесла нещо за хапване.

– Всички други получават стафиди след забавачката – вие той. – Или морков. Или бисквитка. Карл получава бисквитки, от онези с шоколадовите парченца в тях. Не е честно... – Съзнанието ми блокира тънкото му гласче, което опява още и още. Седмицата е била дълга и усещам начен-

ките на главоболие в основата на тила. Притискам с пръст мястото, където ме боли, и се вирам в червения светофар, който не превключва за цяла вечност. Три минути до часа за прибиране от училище. Четири минути, преди Ауд, жената с вкисната физиономия, която води следучилищната занималня, да започне да набира телефонния ми номер с дългия си акрилен маникюр.

Светофарът светва зелено и аз подкарвам бързо по последните няколко тихи улици от предградието по посока на училище „Коршвик“, а свиренето на гумите кара Лидър да се кикоти нервно на задната седалка. Спирам пред училището, връчвам на Лидър моя айфон и на лицето му грейва изненадана усмивка. 4:29 е – успях.

– Веднага се връщам – избъблям и прекосявам забързано училищния двор към ярко осветената червена дървена постройка.

– Мамо! – писва Лусия и затичва към мен. Хвърля се в ръцете ми и аз целувам златистата ѝ коса. – Закъсня.

– Не, всъщност съм точно навреме.

– Може ли да отида у Жозефин?

– Коя е Жозефин?

– Ново момиче в класа ми. Може ли? Моля те?

– Не днес, миличка. Знаеш, че сбирките за игра ги уговаряме предварително. Просто така е по-лесно.

– Майка ѝ каза, че няма проблем. Чакат в гардеробната.

– Миличка...

– Моля те, мамо. – Лусия сочи през отворената врата към зоната за преобличане, поделена от първокласници и второкласници.

Въздъхвам и тръгвам с нея. Малко момиченце в красива розова пухенка „Монклер“ и апрески седи на пейката в далечния ъгъл редом с майка си, и тя също толкова шик на вид като детето.

– Здравейте – поздравявам и им се усмихвам. Когато момиченцето отвърща на усмивката ми, забелязвам как лявата половина от лицето му се сгърчва странно, а после осъзнавам, че овален сбръчкан белег покрива бузата и слепоочието му и достига чак до линията на косата.

– Здравей, аз съм Лин, майката на Жозефин – представя се жената и се усмихва широко. Красива е, от онези красавици, които притежават силата мигом да обезоръжават хората. Очите ѝ са раздалечени и ясносини, косата ѝ е тъмна и гъста, а устните ѝ са плътни и блестят заради безцветния гланц. Облечена е в каки версия на пухенката на дъщеря си – прищипана на супертънката ѝ талия и комбинирана с бяло кашмирено поло и маслинозелени ботуши до коленете.

– Приятно ми е да се запознаем, аз съм Елиса. Елиса Бликс. – Обръщам се към Лусия. – Трябва да побързаме, сладурче, Лидър е сам в колата.

– Искам да отида у Жозефин!

– Ще се радваме да дойде – уверява ме Лин. – Момичетата молят да се съберат на игра от известно време и нямаме никакви планове за този следобед.

– Ясно – отвърщам. – Ами добре, ако си сигурна.

– Съвсем сигурна съм. Нека ти дам номера си. Живеем на „Аснестопен“, така че не сме далече.

– Добре, ще я взема около шест и половина, ако е удобно.

– Шест и половина е идеално.

– Кога постъпи Жозефин? Май не сме се срещали преди.

– Съвсем неотдавна. Преместихме се от Осло в началото на срока.

– О, ясно. Как ви се струва?

– Чудесно. Жози свикна бързо и по-големият ми син също харесва гимназията си.

– О, много добре – отговарям и отново се усмихваме една на друга. Тя ми допада; мога да си представя двете ни

като приятелки. Излъчва спокойствие и уравновесеност и предполагам, че съм доста поразена от нейната привидно непринудена елегантност. Момичетата също явно се харесват – докато бъбрим с Лин, те изпълняват сложна комбинация от пляскане с ръце, каквато не помня да съм виждала Лусия да прави с друго, а после избухват в писклив кикот.

– Искаш ли да ми звънеш от телефона си, та и аз да имам номера ти? – предлага тя.

– Съжалявам, оставих го в колата на сина ми. Защо не ми звънеш, а аз ще ти пратя съобщение след секунда?

– Разбира се.

– Добре, забавлявайте се, момичета – заръчвам и подръпвам леко помпона от изкуствена кожа на върха на шапката на Лусия.

Тя се смее и тръгва с Лин и Жозефин, хванала Жозефин за ръка, двете подскачат в синхрон, а скърцането от гумени-те подметки на ботушите им отеква из празния коридор.

Малко преди шест телефонът ми вибрира. Лин ми праща снимка на Жозефин и Лусия, които седят близо една до друга на огромен бял диван, облечени като принцеси в еднакви розови рокли, смеят се и гаят неугледно кафяво коте. По лапите му има засъхнала кал, все едно преди малко е влязло отвън, а очите му са яркожълти и хипнотизиращи. Още се вирам в него, когато телефонът започва да звъни в ръката ми.

– Ало?

– Мамо? – произнася с тънък глас Лусия и заради кикотенето звучи, все едно хълца.

Усмиввам се.

– Здравей, мила – отвърщам. – Тъкмо се приготвих да дойда да те взема.

– Да, но, мамо, чудехме се... Може ли да остана да преспя? Моля те, о, моля те!

– Ъъ... – Лусия никога преди не е преспивала в къщата на приятелка, макар на седемгодишна възраст други деца от класа да бяха започнали да го правят. Знам, че дъщеря ми не е особено притеснително дете, но не познава Жозефин достатъчно добре. Аз дори не съм ходила в дома им.

– Моля те, мамо! Петък е!

– Знам. Просто... Нямах нищо със себе си. И преди не си преспивала у приятелка.

– Преспивала съм! При Юлия!

– Да, но тя ти е братовчедка. Не знам.

– Тук е толкова весело. Моля те, мамо! Ето, говори с майката на Жозефин.

Линията утихва за миг и после гласът на Лин изпълва ухото ми.

– Здравей, Елиса. Дъщеря ти е толкова забавна! Двете си прекарват чудесно.

– Да, Лусия звучи много доволна – съгласявам се.

– Разбрала си, че момичетата молят за преспиване. Какво мислиш? Аз изобщо не възразявам. Мъжът ми е в Ню Йорк по работа и ще се върне чак утре, а Жозефин е полесна, когато си има другарче, така че напълно ме устройва.

– О, ами добре. Просто Лусия преди не е спала в чужда къща.

– Можем да опитаме и ако ѝ се прииска да си отиде у дома, ще ви звънна да си я вземете.

– Да, да, допускам, че и така би могло да се получи. Добре, ще се наложи да намина, за да ѝ донеса нещата. Нали знаеш, четка за зъби, пижама, плюшена играчка, разбира се.

– Естествено.

Фредрик влиза вкъщи и лицето му е силно зачервено заради свирепия вятър, изглежда, сякаш са го зашлевили.

– Здравей – поздравява и ме целува по бузата. – Къде са децата?

– Лидър спи пред „LEGO: филмът“ горе, а Лусия е в дома на съученичка. Всъщност поканиха я да преспи там.

– О, ясно.

– Това е добре, предполагам?

– Да, не виждам защо не. Можем да сложим Лидър рано в леглото и да имаме малко време за нас. – Намига ми и плъзва ръка по дупето ми, а после взема бутилка мексиканска бира от хладилника, маха капачката и отпива голяма глътка, а адамовата му ябълка се издига и снижава по гърлото му.

– Да, всъщност се получава доста добре. Полетът ми утре е в девет, така че можете да прекарате ленива сутрин с Лидър и после да прибереш Лусия малко преди обед.

– Да, добре. По кое време мислиш, че ще се върнеш?

– Кацаме в пет и половина.

– Милано ли беше?

– Не, Рим.

– Късметлийка.

– Не виждам кой знае колко повече от летището, мили.

– И синьото небе.

– Вярно. И небето. – Усмихвам се на мъжа си и излизам в коридора да си обуя ботушите. Ще шофирам, но все пак нахлупвам вълнена шапка – макар да е едва октомври, зимата май вече е дошла с леден източен вятър.

– Здравей, влез – кани ме Лин.

Пристъпвам в голямо и безупречно антре със сводест таван и скъпи на вид осветителни тела. Като си събувам ботушите, стъпалата ми мигом са сгрети от подовото отопление. Чувам децата да се смеят на горния етаж и когато се качваме в огромната дневна с отворен план, Лусия и Жозефин

правят цигански колела, още облечени в рокли на принцеси, и спират само за да си поемат дъх помежду залповете смях.

– Каква красива къща – промълвявам. Всичко е елегантно и модерно, с непрекъснати бели повърхности, в контраст с нашия дом, който е пълен със семейни фотографии, кашони с играчки и залепени по стените детски рисунки. Явно са от семействата, които са способни да приемат неочакван гост, без да се тревожат от наличие на купчина обувки в коридора, пълна мивка, преливащ кош за пране в банята или недояден сандвич с конфитюр, зарязан на перваза на прозореца. За разлика от нас.

Къщата е построена на самия връх на скалист хълм над плажа Аснес на полуостров Вестероя и няма непосредствени съседи. Едната стена е изцяло от стъкло и предлага изглед към насечената брегова ивица, осеяна с горски участъци, и сърдития океан, простиращ се далеч под нас, чиито пенливи вълни се виждат от време на време на ярката светлина от фара от другата страна на залива.

– Благодаря ти – отвърща Лин. – И ние я харесваме. Мисля, че огледах половината къщи в Сандефьорд, преди най-накрая да купя тази. – Смее се и аз също се смея. – Искаш ли чай? Или чаша вино?

– Трябва да се прибера, преди синът ми да си е легнал около седем и половина – обяснявам. – Обещах да му прочета приказка.

– Разбира се. Само по една чаша набързо.

Кимвам и след момент тя се връща с две чаши шампанско.

– Все пак е петък. – Определено можем да бъдем приятелки. Проследявам с поглед пълзенето на капчица конденз надолу по чашата, а после я повдигам към Лин за малък тост.

– Мамо – обажда се Жозефин. – *Regarde!**

---

* Виж, погледни (фр.). – Б. пр.

Лин пляска с ръце, а Жозефин изпълнява нестабилно двойно циганско колело и се строполява на килима.

– Говорите на френски?

– Да, понякога. Жозефин посещаваше френско училище в Осло. Решихме, че друг език винаги е предимство.

Внезапно се чувствам скучна и болезнено посредствена редом с тази зашеметяваща жена и изтънчената ѝ дъщеря.

– Разбирам. И да, напълно си права, голямо предимство е.

– Ами вие? От района ли сте? Такова хубаво място за живеене, нали?

– Наистина е хубаво. Тихо, но все пак централно. Аз съм от Лилехамер, а мъжът ми е от Сандефьорд, така че избрахме да живеем тук, защото той работи в Тьонсберг, а аз работя на летище „Торп“. Отнема ми по-малко от двацет минути да се прибера.

– О, с какво се занимаваш?

– Стюардеса съм. За „Нордик Уингс“.

Очите на Лин светват.

– Еха. На това му се казва интересна кариера. Като бях малка, винаги виждах себе си като стюардеса. Ще ми се да бях последвала мечтата си.

– Би могло да е интересно. Но да го кажем така, става все по-малко бляскаво. Преди да се родят децата, работех на дълги полети за „Катар“. Може би това беше по-сходно с представата на повечето хора за тази професия.

Лин се усмихва и отпива от шампанското си.

– После, като се родиха децата, започнах работа в „Скандинавиън Еърлайнс“, но пътуването до летището в Осло беше много изтощително – два часа шофиране във всяка посока ми идваше в повече, така че преди три години започнах в „Нордик Уингс“. На района му се отрази отлично да имаме нискобюджетна авиокомпания, която да ни свързва с много

европейски дестинации, но далеч не е нещо свръхпрестижно. Както и да е, ами ти какво работиш?

– Гримьор съм. Работя за телевизията, но съм на свободна практика.

– Звучи интересно. Срещаш ли се със знаменитости?

– Не, гримирам предимно водещите на новините.

– Ясно.

– Лесно се съчетава с отглеждане на деца. Позволява ми гъвкавост. Поемам само задачи, съобразени с ангажиментите на децата и графика на мъжа ми. Той пътува много по работа.

– Какво работи мъжът ти? – Мъча се да си представя мъжа на Лин – трябва да си го бива, та да привлече жена като Лин.

– Той... Ъъ... Банкер е. Занимава се с инвестиции в... една френска банка. „Париба“.

Усмиввам се и кимвам, Лин звучи като мен, когато хората ме попитат какво точно върши Фредрик – *Ъъ... нещо свързано с финансовото право... Ъъ... Правна кантора.* Бъбрим още няколко минути за момичетата и колко добре се погаждат и аз давам на Лин номера на Фредрик, та да се уговорят за прибирането утре.

Ставам и отивам до Лусия и Жозефин, които пак играят на пляскане с ръце.

– Мама трябва да си върви у дома, миличка – казвам, но Лусия ми хвърля само бърз поглед. – Сигурна ли си, че искаш да останеш да преслиш? – Тя кимва, но не желае да прекъсне песничката.

– Наричам се госпожица Модерна.

Какво умееш, госпожице Модерна?

Едно, две, три, пляскане!

Едно, две, три,

едно пляскане, две пляскания, тройно пляскане!

– Ако искаш да говориш с мен, просто звънни, нали?

Лусия кимва отново.

– Донесох ти нещата. Минки Маус също е в раницата.

Тя се усмихва и пристъпва в обятията ми за здрава прегръдка. Челото и шията ѝ са покрити с пот заради циганските колела и аз я целувам по двете зачервени бузи.

– Обичам те.

– И аз те обичам – отвръща Лусия.

– Да играем пак на близначки – крясва Жозефин и стиска Лусия за ръката.

– Да! Хайде!

– Лусия е моя близначка!

Усмихвам се първо на момичетата, а после и на Лин. Като ги гледам, обвили ръце една около друга и ухилени широко, всяка изложила на показ празнини от няколко липсващи зъба, спокойно биха могли да минат за близначки, ако се изключат гъстата кестенява коса на Жозефин и тънката руса коса на Лусия. Двете имат сходни кафяви очи и плътни устни.

– Забавлявайте се, близначета – произнасям и слизам обратно долу с Лин по петите ми. Тя ми помахва и аз пристъпвам навън в студения мрак. Стоя пред къщата за момент и гледам нагоре към облаците, довлечени от силния вятър. Утре няма да мине много гладко.